

Планинците мълчаха. Какво знаеха те? Какво бяха видели? Светът беше толкова широк, а тяхната родна и скъпа планина беше толкова малка...

Но дядо Тасо, който не признаваше богатства извън овцете и конете, помръдна с дългия си побелял мустак и проточи сухата си шия:

— Богат, казвате, бил този ваш господар. Ами колко коне има? И какви са стадата му?

Слугите и коларите се усмигнаха пак снизходително. Можеха ли да се измерят с нещо богатствата му?

— Та всичките ваши крастави стада не струват колкото една стая от неговите палати! — извика с пламнали очи един млад колар. — А оборите му са толкова дълги, колкото е дълга реката що тече през вашата планина.

Планинците ахнаха от почуда. Та може ли да има толкова богатства в ръцете на един човек? И защо му са? Може ли да ги изяде?

— Богат, а болен, казвате? — наведе се пак дядо Тасо.

— Тежко болен, — въздъхна стар слуга.

— И не може да се свърти на едно място, — додаде тихичко друг, като че ли се страхуваше да го не чуят.

— Къде не е ходил, с какво не се е лекувал — няма помощ, все по-налошо отива, — заклати глава старият колар.

— Аз да имам такива коне, че да видиш дали ще ми е лошо, — обади се едно плещесто момче от насъбралите се планинци и очите му се разгоряха.

— Конете! — усмигна се присмехулно главният прислужник на владетеля. — Какво са конете? Нищо. Конете у него са като пясъкът на морския бряг. За един миг спокойствие, нашият господар би